

PROGRESUL

Abonamentul:
Pe un an 8 cor., pe jumătate de an 4 cor.
Pentru România și străinătate anual 10 cor.

Foae socială-culturală.
Apare în fiecare Sîmbătă.

Redacția și Administrația Nr. 817.
Telefon Nr. 29.

Socialismul creștinesc.

De Ioan Slavici.

Nu e vorba de creștinii socialiști din Viena, nici de partidul creștinilor socialiști constituit decurînd în Ungaria, ci de socialismul întemeiat pe învățăturile cuprinse în sfintele evanghelii, principii de conviețuire socială, pe cari pot să le primiască și mohamedanii, și mosaicii și orișicare alți oameni, cari nu admit dogmele și credințele creștinești.

În zpiritul legii creștinești cei înțelepți și știutori sînt povățuitori rînduiți de Dumnezeu ai celor mărginiți și lipsiți de pricepere, cei puternici sînt ocrotitorii firești ai celor slabi și neajutorații, cei bogați nu sînt stăpîni, ci chivernisitorii bogățiilor ce li-s'au încredințat, ca să le vie celor nevoieși într'ajutor.

N'avem decît să ne dăm bine seamă despre mersul desfășurării sociale, ca să ne încredințăm, că toată înghegarea socială pe temeiul acestor principii s'a făcut nu numai la creștinii, ci și la popoarele de orișicare altă lege, chiar și mai nainte de a se fi întemeiat biserica lui Christos. Deosebirea e numai, că noi creștinii, ne-am luminat și facem conștient ceiace alții au făcut ori fac numai mînați de pornirile lor firești.

E în natura lucrurilor, ca'n orișicare obștie *conducerea s'o aibă cei înțelepți și știutori*. Așa a fost aceasta decînd e lumea lume. S'a întîmplat, cei drept, foarte adeseori și pretutindenii, că conducerea au luat-o cei mărginiți și lipsiți de pricepere, dar niciodată și nicăiri nu s'a întîmplat, ca oamenii să nu fie de părerea, că *numai celor înțelepți și știutori li-se cuvine conducerea socială*.

Noi creștinii avem lege bine lămurită, care rînduește, că numai celce „vrednic este” să fia povățuitor. *Cel nevrednic nu din rînduiala lui Dumnezeu, ci cu voia necuratului ia conducerea*.

Totastfel rînduește legea creștinească, foarte lămurit, ca celce ia puterea, să se folosiască de ea cu dreptate, ca reprezentat aici pe pămînt al lui Dumnezeu, ocrotind pe cei slabi, nu ceice din rea pornire le fac altora nesuferită viața.

S'a întîmplat, că au luat puterea și oameni asupritorii, cari n'au ocrotit pe cei slabi și-au îmbrăcat pe cei rău porniți, dar aceasta tot cu voia necuratului, și niciodată n'a fost nimeni de părerea, că așa și trebuie să fie.

Știm apoi, că îndeosebi la popoarele

creștine pămîntul era avut obștesc, și conții, marchizii, ducii, domni de pămînt de orișefel erau dintru început numai chivernisitori, cărora li-se cuvenia, drept răsplată pentru osteneala purtării de grijă, o anumită parte din roade, ca să trăiască potrivit cu starea lor de oameni vrednici de a lua conducerea și puterea.

Ei s'au făcut încetul cu încetul stăpîni, dar au rămas datorii să ocrotiască pe cei nevoieși, să ajute pe văduve și pe orfanii, pe bătrîni și pe neputincioși, pe bolnavi și pe năpăstuiți, și să împartă milă între cei săraci.

Au fost, cei drept, mulți ceice au abuzat de srăpînirea lor, și nu numai că nu și-au împlinit aceste datorii, dar au și asuprit pe alții ori și-au petrecut viața în desfrîu. Niciodată însă și nicăiri nu s'a întîmplat ca oamenii să fie de părerea, că așa trebuie să fie și că și abuzul de bogății cu voia lui Dumnezeu este.

Văzînd această abatere dela învățăturile evanghelice, creștinii adevărați și-au încredințat averile mănăstirilor — pentru-ca călugării — nu să le stăpînească, ci să le chivernisiască cu părintească dragoste în folosul văduvilor și ale orfanilor, în al

FOILETON.

Nașterea lui Christos.

Dramă religioasă în 5 acte, prelucrată de Iuliu Birou.
(Fine).

Arhelau (intrînd, s'apropie repede de tron):

Prea nălțate împărate,
Toate-s acum așezate.
La porunca, ce ne-ai dat,
În această scumpă țară
Prunc nu sug'e'n astă sară,
Că niciunul n'a scăpat.
Patrusprece mi de pruncii,
De doi ani, și chiar mai micii,
Nu li-am dat nici o ertare,
Ci i-am pus la săgetare.

Irod (neliniștit):

Dar Isus,
E și el ucis?

Arhelau (continuînd):

Așa 'mî pare,
Greu să-și fi găsit scăpare,
N'am lăsat un prunc la case,
Drumurile să 'ncecase,
De atita sînge;
Incit țara plînge.
Cum plîngeau mamele lor,
Și urechile mă dor;
Toate s'au infiorat,

Cînd astfel le-am cuvîntat:
„O, tăceți voi, maici sărace,
C'altă, n'avem noi ce face,
Ordinul, l-am împlinit
Cu acest lucru cîmplit!”

Irod (satisfăcut):

Las' să plîngă, că-i mai bine,
Nu să-mi sting'a mea crăime,
Și să-mi ia a mea domnie,
Urgisitul de Mesie...
Însă să mă 'ncred mai bine,
Pleacă și s'aducă cu tine,
Un băiat. (aparte) Copilul spune
Adevărul.

Arhelau:

De minune,

(Adiutantul iese, ear Irod se plimbă turburat).

Chorul Cîntăreșilor (continuă din Nr. 7. „Treii
crai...”, partea VI.):

S'a tăiat Irod copil,
Pân'la patrusprece mi:
De doi ani și chiar mai jos,
Ca să afle pe Christos.

Tot orașul să mihnia
Și tot omul lăcrăma,
Rachila pruncii 'și plîngea,
Nu putea 'se mîngăia.

Pe Christos nu l-a aflat,
Dumnezeu l-a apărat;

Să ne mîntue de rău.

Slavă sus, lui Dumnezeu!

(S'aude zgomot afară, unde gardistul zice):

Ce blăstămăție!

Irod:

Cine face gălăgie?

Scena II.

Irod și gardistul.

Gardistul (intrînd):

Un Arap buzaț, cu sila
Vrea să intre. Zice: Mila
Și dreptatea ta în lume
Sînt vestite, și anume:
Vine, ca la un părinte,
Să-ți vorbiască.

Irod (măgulit):

E cuminte.

Lasă-l, ca să intre. (Gardistul iese).

Scena III.

Irod și Arapul.

Arapul (intrînd):

Unde

E Irod, ce 'n tot pătrunde,
Chibzuin? Acel ce 'mparte
Judecata fără parte?

Irod (cu modestie):

Sînt aici...

bătrînilor, în al neputincioșilor, în al bolnavilor și al nevoiașilor de totfelul.

Au abuzat și călugării, au asuprit și ei s'au dat și ei la desfrîu, tot însă nu cu voia lui Dumnezeu, ci din îndemnul necuratului.

Orîșiuinde, orîșicînd și orîșicum ne-am abătut noi oamenii dela învățăturile cuprinse în sfințele evanghelii, multe, felurite și mari suferințe ni-au fost răsplata și mai virtos ne-am pătruns de gîndul, că numai viața petrecută după poruncile mîntuitorului nostru ne este priincioasă.

Deacea ne este el în el cu adevărat mîntuitor, și cu asprime sîntem pedepsiți pentru orișice faptă săvîrșită împotriva poruncilor lui.

Creștini adevărați, trecuți prin multe și mari suferințe, noi Români înțelegem, cînd zicem „*Tatăl nostru*“, pe toată suflarea omenească, și nu cerem nimic pentru noi, ci toate cele bune le voim pentru toți deopotrivă“.

Eată cuvintele înțelepte ale bătrînului nostru cărturar, pe cari, reproduse din „*Lupta*“, le dăm și noi cititorilor noștri spre iutărirea celor buni și ca o admoniare pentru „conducătorii“ fără calități, de cari bijbăe societatea românească.

Prețuirea și disprețuirea oamenilor.

Multe sînt neajunsurile noastre sociale. Cucit a patruns mai puțin civilizația la un popor, cuau mai mari sînt greșalele omeneșu. Dacă și la Germanii civilizați, asupra carora se 'ndreapta mereu privirea lumii, se constată („*Gros-Kokier Bote*“), că sînt un soi de oameni, cari numai pană atunci își prețuiesc pe semenii lor, pînăcînd au situație materială, ear pe cei saraci îi disprețuiesc“, ce să zicem noi Români cari, în urma istoriei noastre, n'am izbutit a trece nici peste inceputurile civilizației, cari încă n'au trecut peste procesul dezmaterialismului?

Noi nu putem încă judeca, că transtor-

marea bunurilor pămîntești e o necesitate în economia naturii, întogmai ca și nașterea și moartea.

Viața e o școală pentru dezvoltarea spiritului omenesc, care tînde a ajunge să cunoască ce e sublim, ce e bun și ce e frumos. Nu vedem că toate averile îngrămădite în cursul veacurilor se prăbușesc, rămîn fără urmă?...

Dece aleargă dar lumea după bogății, cari îi abat pe mulți oameni de pe cărarea dezvoltării intelectuale? Dece? La întrebarea aceasta răspund cărturarii în toate formele — înzadar. *Bogătașii* dau din umeri și-și caută mai departe de sporirea averilor, de cari se resîring, ca de un zid, toate admonierile literaturii. Eată cum s'a zămislit și zicala Romînilor: „Cine are bani, are și vază“, care a scos mereu din ogaș adevărul strîmătorat în matca dince-ince tot mai îngustă a proverbului: „Bani au și Țiganii“...

Destul că astăzi orunde auzim pe ceice își pot bate pepturile rînjind „Bani vorbesc“... Toate rezonanțele protivnice se perd în gîrla nepăsării. Astfel vedem că la sate se aleg primari, președinți, episcopii etc., tot „oameni cu stare“; la orașe: orce parvenit, orce prost, îngîmfat, mincinos, dacă are casă, bani, acții, în orce corporațiuni — el tac, el spînzură. Cel sărac stă zgugulit prin coturi, osîndit a înghiți toate nedreptățile, toate negliobiile „conducătorilor“ cărora li-se fac mătăni pentru că 's „bogați“.

Constatăm cu durere că în societatea noastră românească va mai trece multă apă pe Dunăre, pînă se va înstăpîni odată un alt curent, mai prielnic dezvoltării noastre culturale, menit a curăți putregaiul „îmbogățiților“ de pe spinarea îndelungrăbdătorilor.

Gheorghe Jianu.

În memoria lui C. Brediceanu.

Citim în „*Drapelul*“ din Lugoj: „Impozante acte de pietate, vrednice de memoria marelui nostru Coriolan Brediceanu și vrednice de aceia societate care l-a adorat fervent, au avut loc Duminecă în orașul nostru.

La inițiativa Casinei române s'a celebrat parastas în biserica mare gr. or. română, după sfînta lilurghie, tixită fiind biserica ca în zile de mari

serbătorii. Au oficiat P. O. domni Dr. Gh. Popovici, asistat de preoții Tempea, Bireescu, Soceneanțu și diaconul M. Gașpar.

În jurul mesei, îmbrăcate în negru de ambele părți, stăteau în lungi șire maestri și economii din Lugoj ca gardă de onoare. Cîntările bisericesti le-a executat corul Reuniunii, dirijat de d-l I. Vidu. Par'că niciodată n'au cîntat alit de evlavios.

După terminarea parastasului a roșit P. O. domn protopresbiter Dr. Gh. Popovici, un panegiric, în care a arătat originea oltenească a familiei Brediceanu, rolul ei în Lugoj și demnitățile ce le-a ocupat, terminînd cu o însuflețită invocare a spiritului celui ce nu mai este între noi.

După ameză a avut apoi loc în marea sală a pavilionului „*Concordia*“ ședința festivă a Casinei române. Vasta sală era, cum zic frații din regat, arhiplină așa că ceice au înțrziat nu au mai putut pătrunde în sală.

Era de față fruntea tuturor păturilor sociale din Lugoj, și mulți fruntași din împrejurime, precum și din Caransebeș, Timișoara etc. Din Turnu-Severin venise anume înfocatul director de muzică I. St. Paulianu, un admirator sincer al defunctului Coriolan Brediceanu.

Din partea episcopiei gr. cat. din Lugoj a fost față P. S. episcop Dr. V. Hossu, însoțit de secretarul Dr. Birlea și Rev. d. canonic și prelat papal Ioan Boroș. Biserica gr. or. a fost reprezentată prin preotul D. Soceneanțu și diaconul M. Gașpar, precum și prin preotul Tr. Gașpar din Hezeriș. Am remarcat țărani fruntași din comunele învecinate, veniți să aducă tribut de evlavie memoriei fericitului nostru conducător. Dintre deputații dietali a fost față d-l Dr. Ștefan Petrovici.

Din partea familiei au fost față d-na Cornelia Brediceanu cu fiica Sempronia, d-nii Dr. Tiberiu și Dr. Caius Brediceanu, d-na Sofia Vlad n. Rădulescu și d-l Dr. Gh. Dobrin cu doamna.

Îndată după ora 4 deschide d-l Dr. C. Jurca ședința cu un discurs bine alcătuit, în care arată importanța acestei solemnități, scoțînd în relief marea figură a lui Brediceanu.

Punctul următor din program a fost discursul festiv, citit de d-l Dr. V. Braniște, în care ni-s'a dat o icoană a individualității lui Coriolan Brediceanu ca un produs al evoluțiunii sociale al epocii de după 1848 în Banaț, arătînd activitatea fericitului pe diferitele terene ale vieții noastre publice.

Într'o tăcere demnă a fost ascultat acest mare discurs, care a invocat înaintea ascultătorilor multe icoane din viața mai recentă a orașului și aretului nostru.

După discursul festiv a urmat desvălirea tabloului. D-l Dr. I. Gropșanu a citit frumoasa scrisoare a d-lui pictor academic Virgil Simionescu, care a pictat, din recunoștință față de marele binefăcător, frumosul tablou al defunctului — cea mai reușită creațiune a pictorului nostru — donîndu-l Casinei române. Zăbranicul cade... și înaintea ochilor

Arapul:

Măriei tale

Eu mă dau supus,

Irod:

Ce jale

Te aduce pîn' la mine?

Arapul:

Doamne, cer să mă lumine

Nentrecuta-ți judecată,

Imi e mîntea nîntunecată,

Și nu pot să-mi dau eu samă

Cum să-mi pot căuta dreptate.

(Irod se sue pre tron, Arapul se apropie de el).

De ici nu departe,

O, avea dorita mamă

Un nepot, și noi cu toții

Il iubiam. Azi noapte noșii

Ne-au călcat cu-aura ură,

Cît nu pot să-ți spun din gură,

Cît au iost de cruzi. La urmă,

Cum răpești un miel din turmă

Și-l ucizi; astiei nepotul

Fu din brațe-mi zmulș, și totul

Ce-a iost mai scump ra mea mamă:

Copilașul. Îine samă,

Hoșii, rară zăbovire,

L-au ucis print'o lovire

De secure. Cer dreptate,

Dela mila ta, împărate!

Irod:

Hoșii trebuie să moară!

Arapul (ironic):

Ești, stăpîne, o comoară,

Cînd tu judeci. Ca atare

Craune, mînd în stare

Să ajungi a n' d'o samă

Cu unarî; pre-a mea mamă,

Am să mi-o răzbun. Nepotul

riui meu era. Șuu totul:

Și de grija mîntuirii,

Și de slauii dat oștirii,

Ca să-i taie pe Christos.

Însă, mi tu sanatos!

Christ, Lumina n're lumine,

Nu se nîntunecă de tine!

(Se răpește cu un pumnal să-l omoare).

Peri!

Irod (ferindu-se, turbat):

Să-l taie!

Arapul:

Ai dreptate!

Fapta rea ți-o dai la spate,

Și din blind te faci o țiară,

Cînd ești prins din scurt

Irod:

Să piară!

Scena IV.

Aceiași, Archelau.

Archelau (intrînd):

L-am adus, ș'așteaptă n' tîndă.

Irod:

Zi-I să intre! (Archelau iese.

Irod a parte): Să mă prindă

Un Arap!... Rușine mi-e!

Scena V.

Aceiași, Archelau (intră aducînd de mîină) *Băiatul.*

Irod (vorbind a parte):

Să-l ascult cu lăcomie,

Pre copil. Bărbatul mîinte.

Băiatul (închinîndu-se):

Doamne!...

Irod (mîngîindu-l):

Tu imi parî cumîinte.

Deci, răspunde-mi cu folos!

Ce știi de Isus Christos?

Băiatul:

Știu atît, că s'a născut.

Irod (curios):

Și trăește...

Băiatul:

Supt un scut

Prea puternic.

Irod:

Unde este?

Băiatul:

Alții îi vor da de veste.

Irod (supărat):

Dușmanî are?

noștri se ivește imaginea lui Coriolan Brediceanu, în ținuta sa de orator în sala comitatului. Chorus Reuniunii de cîntări a cîntat frumosul imn „La lumină” și — după ce în cuvinte însuflețite ia Dr. C. Jurca, în numele Casinei, în primire tabloul, făcînd vot că vom păstra tabloul cu aceeași evlavie cu care vom cultiva spiritul lui, — declară ședința închisă.

IGIENĂ.

Din imperiul ochilor.

Proverbe: Ca ochii la om, nimic alta mai scump. — Decît să-î iai ochii, mai bine viața. — Frumșetea ochilor tot trupul frumos îl arată. — Ochii sînt rupți din mare. — Ochii sînt oglinda inimii. — Are ochii de vultur (ageri). — Ochiu neadormit. — Ochiul cînd se lovește, îndată lăcrimează. — Ochii de vidră. Ochii de cumătră (prieșug), de vulpe (viclean). Ochenat, adică cu ochii mari. — Din căutătura ochilor cunoști pe cei smeriți, ca și pe cei îndrăciți. — Ochii ce sînt vîd rar, sînt mai drăgălași. — Ochii ce nu se vîd, lezne se uită. — A apuca (ciupi) de ochi (a face să creadă ce nu este). — A lua la ochi. — I-a sărit un ochi, să vadă cu celalalt mai bine. — A face ochii roșii. — A-î citi în ochi. — A face cu ochiul. — Între 4 ochi. — Cu coada ochiului. — A face ochii mari, mici, dulci. — A-î albi, înverzi ochii. A avea ochii răi, buni. — Cu ochii (și sprincene). — Boală cu ochii (femeia însărcinată). — Nici nu mi-a zis: negrii țîs ochii — Cît te ștergi la ochi. — A lua ochii. — Îmi scoate ochii cu ceva. — A scoate ochii cuiva. — Lasă să-și scoată ochii, că ei or da seama. — Dacă-și scoate cineva ochii, să-î scoatem și noi? — 2 ochi vîd mai bine decît 1 (sau 4 decît 2). — Dă-mi ochii tăi și eu ție pe-ai mei, să vîd cum o să-ți pară. — Îi sticlesc ochii în cap (e șiret). — Îi joacă ochii în cap ca de drac. — Cu ochii în 2 perii. — Cu un ochiu rîde și cu altul plînge (om fățarnic). — A da peste ochi. — A-î lega la ochi. — A avea ochii cîrpiți (a fi prost). — A făcut-o cît boul, dar tîrziu. — A da cu ochii în foc (a se pîrli). — A beli ochii. — De nimic nu i-se prinde ochii. — A năluci ochii cuiva; a-î luci ochii departe (cu gîndul la altele). — A face ochii în 4. — A avea ochi la spate. — Mai credincioși ochii decît urechile. — Ochii au și nu vîd, urechile au și nu aud. — Ochii înțeleptului vîd mai departe. — Ochiul trupului vede bine, dar al dracului și mai bine. — Unde's ochii înțeleptului, este mina nebunului. — Cei fără de ochi, călăuză la cei cu ochi?

Dr. Gh. Crăiniceanu.

(Va urma).

Convocare.

P. T. Domni membri onorari, fundatori ajutători și activi ai Reuniunii gr. cat. de cîntări „Concordia” din Oravița-română prin aceasta sînt convocați la *Adunarea generală ordinară*, care se va ține Duminică la 7/20 Februar 1910 la 3 ore d. a., în școala gr. cat. din loc, cu următoarea ordine de zi: 1. Deschiderea adunării. 2. Raportul general. 3. Raportul casierului despre socoțile anului 1909. 4. Compunerea preliminarului pe 1910. 5. Raportul bibliotecarului. 6. Raportul dirigentului. 7. Restaurarea comitetului pe anul 1910. 8. Diferite propuneri. 9. Alegerea a doi membri pentru autentificarea protocolului.

Oravița-rom. la 12 Februar 1910.

Victor Porușiu
președinte.

Costa Vodă
nolar.

CRONICA.

Șezătoarea de Sîmbăta trecută a „Astrei” încă a reușit pedepsin. Sala casinei române s'a dovedit și de data acesta a fi mult prea mică pentru a încapa publicul rom. din localitate, care deastădată a avut prilejul a gusta puternica creațiune dramatică a lui Delavrancea, redată în mod excvizat prin rostul frunțașului nostru cărturar bănațean, Dr. Iosif Popovici, căruia nu-î putem mulțumi îndeajuns pentru gentileța cu care ne-a primit invitația de a ne arăta și nouă Orăvițenilor frumusețile limbii românești și fondul puternic, înălțător, al dramelor lui Delavrancea: „Apus de soare” și „Viforul”.

Conferențiarul, profesor universitar de profesie, decîi îndeletnicit în a interpreta liber, fără opintitură, fără orice sfortări, prin distoincîia predării sale a făcut din șezătoarea noastră o adevărată serată de ateneu, ca în oricare alt mare centru cultural. Publicul extasiat n'a știut ce să admire mai mult: obiectul conferinței (Dincoaci de munți noi Orăvițenii am ajuns astfel cei dintâi a gusta dramele lui Delavrancea), ori dibăcia neasămuită a eruditului nostru prieten Dr. Iosif Popovici, care a tăiat o brazdă adîncă în sufletul publicului nostru nedepriins pîn'acum a aprecia îndeajuns bogăția literaturii românești. Pentru folosul real de care ne-a învrednicit, îi sîntem mulțumitori și nu-î vom uita nicicînd.

Dr. Aurel Juga a făcut cenzura de avocat la Tîrgul-Murășului.

„Economia” din Caransebeș, din pricina lipsei de sprijin, nu va mai apare.

Învățătorii ort. rom. din districtul Orăviții și-au ținut Joi adunarea generală, sub prezidiul d-nului Gheorghe Jianu, în Ciclova-română. A fost înadevăr o adunare frumoasă, cu o ordine de zi bogată. Au fost felicitați învățătorii Blaj (Calina) și Margan (Ciclova-rom.) pentru prelegerile model, iar învățătorii Călniceanu și Veverița (Ciclova-rom.) pentru disertațiile lor, din care asistența întregă a profitat mult.

După terminarea punctelor din program, s'a făcut restaurarea diriguiților pe noul an societar, alegîndu-se președinte: vrednicul inv. Alexa Jianu (Comoriște) secretar: Gheorghe Lipovanu (Oravița-mont.) casier: Aurel Popovici (Broșteni), și bibliotecar: Carol Lazar (Oravița-rom.) Țăranii din localitate, în frunte cu bunii lor preoți, s'au arătat mulțumitori, că li-s'au prilejit și lor a putea pentru primadată gazdui și ei pe învățători în satul lor. Masa au luat-o toți învățătorii în ospătăria inimosului Nicolae Cotiră, unde s'a toastat atît pentru președintele cel vechi P. O. D. prot. Alexandru Popovici, cît și pentru președintele cel nou: Al. Jianu, pentru învățători, oaspeți etc.

Balul măestrimei rom. (care se putea mai nimerit boteza balul țărănimii) din Oravița-rom., dat Duminică seara, sub bună îngrijire a harnicului episcop bis. Gh. Pipelca, a reușit peste toate așteptările. A cîntat cu o vervă uimitoare noua fanfară a bravilor țărani din Vrani. Au luat parte și frunțași din localitate: dd. Dr. Ludovic Măhes (cu doamna) Dr. Petru Corneanu (cu doamna) Bibel, Gerubel, Révay, Aparnik, proprietarul Iosif Nedici (cu doamna), membrii redacțiunii noastre etc. etc.

Joi trecută a fost hirotonit la Arad de preot distinsul nostru istoric Dr. Ion Sirbu, car Sîmbăta, la Trei Ierarhi, a fost introdus cu mare solemnitate în parohia sa din Rudăria, un sat cu o poziție pitorească în Valea Almăjului. Actul introducerii a fost oficiat prin preoții din împrejurime: Ion Brînzei (Bozovici) ca locțiitor al protoereului, Dimitrie Bogoevici și Pavel Bogoevici (Bania), Vasile Popovici (Pataș) și Borchescu (Pirlipăt), luînd parte nu numai toți sătenii din Rudăria, ci și mulți alți țărani frunțași din satele vecine.

Vestea preoțirii literatului nostru Dr. Ion Sirbu a umplut de bucurie pe toți Bănățenii, mîndri de aptitudinile vrednicului lor compatriot. Mulți anî cu bine!

Pe marea mediterană s'a înecat un vapor „General Chanzy”. Din 180 de pasageri unul singur a scăpat cu viață.

Editor proprietar: Gheorghe Jianu.

Redactor responsabil: Alexandru Purgariu.

Băiatul:

Chiar pre tine.

Irod (furios):

Va muri?

Băiatul:

Ca orișicine.

Irod (același joc):

Și în groapă stătător,
Sta-va'n veci ca muritor?

Băiatul (misterios profetînd):

A treia zi va învia,
La ceruri se va înălța.
Lîngă Tatăl său va sta,
Vii și morți va judaca,
Ear împărăția sa,
Fine 'n lume n'a avea...

Irod (și mai furios):

Ba da! Ba da!

Băiatul (nestrămutat):

Nu va avea.

Irod:

Eu zic, că da.

Băiatul (același joc):

Nu va avea,
Cît va fi pe cer un soare...

Irod:

Ridicați-I! Să-l omoare!...

Scena VI.

Același, Paznicul.

Paznicul (întrînd repede):

Înălțate,

Impărate!

Îți aduc o veste...

Irod (neliniștit):

Spune iuț, ce este?

Paznicul:

Nu-î mai osîndiți degeaba,
Căci osînda strică treaba.

Irod (nerăbdător):

Nu 'nșira poveste,
Ci să-mi spunî: ce este?

Paznicul:

Ș'ai ucis, stăpîne... mulți
Ci mai bine să m'ascuși. (puțină pauză)
Te aștept să-ți vii în fire,
Ca de Christ să-ți dăm de știre.

Irod (furios rîcnește către Paznic):

Unde este?...

Paznicul (astupîndu-și urechile):

Vai!... ce țipet!

Irod (aproape rugător):

Unde-î? Spune-mi!...

Paznicul:

La Egipt,
Eată ceata, care trece,
Va vesti, ce se petrece.

Irod (furios):

P'acești oameni, ce'n beție
Rîd d'a noastră 'mpărăție,
Să mi-î lege ca p'o hoardă,
Și de vii pe rug să-î ardă...
Dar în semn, că nu-s repus,
Să plecăm după Isus... (Toți ies).

Chorul Cîntăreșilor (cîntă):

Nr. 12. O, veniți azi credincioși...

O, veniți azi, credincioși, să săltăm,
De venirea lui Christ, să ne bucurăm.

Că în Vitleem, el astăzi, s'a născut,
Cum l-au și vestit profeții de demult.

Din Maria prea curată, s'a născut:
Mintuire astăzi nouă s'a făcut.

Și în peșteră, în iesle, s'a culcat,
Ca un prunc mic, într'u scutec înfășat.

Ingerii din cer cîntare, au adus
Tatălul: „Mărire într'u cer de sus!”

Și păstorii cu a lor flueri, l-au mărit;
Pentru el lui Dumnezeu, au mulțămîit.

Trei crai dela Răsărituri, au venit,
Aur, smirnă și tămie au dăruit.

Eară noi, în chor, pe Dînsul, să-l mărim.
Și pe maica Domnului s'o fericim!

(Cortina cade).

„Banca Poporală“, institut de economii și credit ca s. p. a. în Caransebeș.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai „BĂNCII POPORALE“ din Caransebeș sînt invitați la a

III. adunare generală ordinară

ce se va ține în Caransebeș la 24 Februar 1910, st. n. la 3 ore d. a. în localul institutului.

Ordinea de zi:

1. Alegerea duor acționari pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul direcțiunii și al comitetului de supraveghiere. Stabilirea bilanțului și a contului perdere și profit. Darea absolutului.
3. Stabilirea dividendei și distribuirea profitului net.
4. Fixarea marcelor de prezență pe 1910.
5. Alegerea a nouă membri în direcțiune și eventuale alegeri în comitetul de supraveghiere.
6. Propunerii.

Domnii acționarii, cari voesc a participa la adunarea generală în persoană sau prin plenipotențiat, sînt rugați în senzul Statutelor a-și depune acțiunile până la 21 Februar a. c. în orele de oficiu la cassa institutului nostru, eventual la instituturile: „Albina“ în Lugoj, „Bocșana“ în Bocșa-montană, „Ciacovana“ în Ciacova, „Luceafărul“ în Verșeț, „Nera“ în Bozoviți, „Oraviciana“ în Oravița, „Sentinela“ în Satul-nou și „Steaua“ în Román-Petre.

Caransebeș, la 3 Februar 1910.

Direcțiunea.

ACTIVA

CONTUL BILANȚ.

PASIVA

Cassa în numărar	17695	77	Capital social	140000	—
Cambii de bancă	297595	—	Fond de rezervă	3033	13
Cambii cu acop. hipotecară	111378	—	Fond de rezervă special	528	76
Imprumuturi hipotecare	182138	60	Fond de penziune	445	18
Efecte	47060	—	Depunerii spre fructificare	209328	65
Mobilier	1849	60	Cambii reescomptate	209488	—
Realități	583	70	Imprumuturi hipot. cedate	43841	—
Conturi curente	1693	02	Imprumuturi de lombard	33800	—
Interese de reescompt anticip.	1479	67	Dividende neridicate	443	04
Interese de impr. hip. cedat anticip.	875	81	Creditori	1401	95
			Interese tranzitoare	8945	20
			Profit net	11094	26
	662349	17		662349	17

DEBIT

CONTUL PROFIT ȘI PERDERI

CREDIT

Interese:			Interese:		
pentru depunerii spre fructificare	10009	61	dela cambii de bancă	27359	74
" reescompt	11151	79	" " cu ccop. hipot.	7084	38
" împrumut hip. cedate	1782	82	" împrumuturi hipot.	10391	89
" " de lombard	939	74	" efecte	1530	—
" fond de rezervă	188	29	Proviziuni		
" " " penziune	24	18	Diverse venituri	46366	01
	24096	43		2670	83
Spese:				195	17
Salare și marce de prezență	6637	30			
Bani de cvartir	1163	99			
Spese de cancelarie, porto	2111	77			
Chirie	520	—			
Contribuție:					
erareală și comunală	1296	14			
dare după interesele de depunerii	700	67			
competință de timbru	85	95			
Amortizări:					
din escompt	850	—			
" mobilier	205	50			
diferința de curs la efecte	470	—			
Profit curat	11094	26			
	49232	01		49232	01

Dr. Petru Barbu m. p.
director executiv.

Caransebeș, la 31 Decembre 1909.

Isidor Tătariu m. p.
contabil.

DIRECȚIUNEA:

Andrei Ghidiu m. p.
președinte.

Filip Bria m. p.

Ioan Bogoieviciu m. p.

Iuliu Musta m. p.

Dimitrie Rabagia m. p.

Aureliu Spătan m. p.

George Tătucu m. p.

Subsemnatul comitet de supraveghiere am examinat conturile prezente și le-am aflat în regulă.

Caransebeș, la 9 Ianuar 1910.

Dominic Rațiu m. p.
președinte.

Dimitrie Beuca m. p.

Ioan Șușoiu m. p.

George Cătană m. p.

Nicolae Cornean m. p.